

Verkondiging zondag 10 oktober 2010

Zondag van het Werelddiakonaat: Het wonder van 15 cent

Viering Maaltijd van de Heer

Ger.Kerk Loosdrecht - ds. Stefan Dijkhuizen

Teksten:

Psalm 65 & Genesis 8:20-22

Overweging:

Geliefden van onze Heer,

wat kun je nu in hemelsnaam met 15 cent beginnen? Helemaal niets toch? 15 cent, dat is zo'n 3 minuten parkeren in de Hilvertshof als je gaat winkelen. Of 1 minuut mobiel bellen. 2 sneetjes brood, of een klein doosje lucifers.

Of is 15 cent een wonder?

Op deze zondag van het Werelddiakonaat kan 15 cent wonderen verrichten. Eten en drinken, schoon drinkwater, onderwijs, voor heel veel kinderen en grote mensen.

Kerk in Actie wil met het geld dat vandaag in de landelijke collecte wordt opgehaald, de armoedespiraal doorbreken van veel mensen die niet kunnen voorzien in de meest basale levensbehoeften. Het accent ligt op kinderen en gezinnen in Bangladesh, maar ook op andere plaatsen wil Kerk in Actie helpen met 'Het wonder van 15 cent'.

Een op de vijf mensen in deze wereld weet niet of er 's avonds eten is. Meer dan een miljard mensen zijn chronisch ondervoed. In Bangladesh is de situatie extra schrijnend; de helft van de Bengalezen leeft onder de armoedegrens, en het land heeft voortdurend te maken met verschillende natuurrampen zoals droogte en overstromingen. Een kilo rijst, ongeveer 45 eurocent in Bangladesh, is voor velen regelmatig of zelfs structureel onbetaalbaar.

Kerk in Actie wil daarom met deze collecte de Kerk van Bangladesh steunen in voedsel-, spaar- en onderwijsprojecten. Voor slechts 15 cent kan een kind op school toch een maaltijd krijgen, een klein wonder.

Toch betekent deze actie meer dan alleen maar zoveel mogelijk keer 15 cent op te halen. Op deze zondag van het Werelddiakonaat staan we extra stil bij wat het betekent om te delen met elkaar. Te delen vanuit de overvloed waarin wij zo vaak leven. Eens extra stil staan bij het wonder van het samen leven op deze aarde.

We hebben er sinds vorig jaar voor gekozen om op de twee Werelddiakonaatszondagen, ook het avondmaal met elkaar te vieren. Dat is dus niet zomaar. Dat heeft alles te maken met een heel bewust vieren en geloven. Ons delen met onze medemens, ver weg en dichtbij, en ons ontvangen in dit leven heeft alles te maken, of vindt zijn zin in het delen en ontvangen van onze Heer Jezus Christus. Zoals Jezus zich gaf, zo geven wij onszelf.

Bovendien wordt hier aan de Tafel duidelijk dat wij allen leven van genade. Onze welvaart, onze overvloed, het is niet meer dan een geschenk, een geluk. Aan de Tafel vieren we dat Jezus er is voor iedereen, verbinden we ons ook met de mensen in deze wereld, en juist met hen die zoveel ongeluk, armoede en ellende kennen. Juist!

We hoorden net een klein gedeelte uit het verhaal van Noach. Om precies te zijn het moment waarop God een nieuw verbond met de mensen sluit, nadat er na de watervloed weer leven op aarde is. God belooft dat dit nooit meer zal gebeuren. God belooft dat er altijd weer dag en nacht, zomer en winter, koude en hitte, altijd weer zaaiing en oogst zal zijn. Met andere woorden: Er zal weer leven zijn, en God zal er altijd bij blijven, wat er ook gebeurt!

De NBV zegt dat God het offer van Noach ruikt, het behaagde hem, en dat hij bij zichzelf zei: Nooit meer! Maar eigenlijk staat er: 'God zegt tot zijn hart.' Met andere woorden: Gods belofte om er voor altijd bij te zijn, om te zorgen voor dag en nacht, voor zaaien en oogsten, dat is een zaak van het hart. Van zijn liefde. Niet vanzelfsprekend, niet alleen maar 'the circle of life', maar een hartstochtelijke belofte.

Voor ons geldt dat we aan de goede kant lijken te zitten. Wij menen zelfs het leven en de aarde aardig onder controle te hebben. Wij bepalen zelf de regelmaat, wij bepalen zelf de oogst, wij hebben geen last van koude of hitte. Wij creëren zelf ons wonder.

Maar hoe anders is dat voor zoveel mensen op deze aarde. Hoe zouden zij zo'n tekst als vanmorgen horen? En dan die Psalm 65, die zingt van velden vol van groen, koren en graan, en van weiden bekleed met kudden? De realiteit is anders, de werkelijkheid voor heel veel mensen weerbarstig, en kei- en keihard.

Het verhaal van Noach vertelt van een nieuwe schepping, een nieuwe Adam, en is tegelijk een vooruitwijzing naar het verbond met Abraham, God die zich verbindt aan de mens. Noach is als het ware een tussenpersoon. Hij verenigt de door God gevormde en geschapen mens, en de mens die geroepen wordt om op weg te gaan. En God zal ons daarin nooit verlaten.

God zal niet rusten, hij zal geen sabbat houden, zoals de Naardense Vertaling zo prachtig zegt, om het leven op aarde te waarborgen en te dragen. Ook niet in Bangladesh, of waar dan ook op deze wereld.

Op deze zondag van het Werelddiakonaat vieren we de Maaltijd van de Heer. We zijn dankbaar en delen in onze overvloed. We weten ons verbonden met de mensen wereldwijd. Het lichaam en het bloed van Christus verbindt ons met allen om ons heen.

Vandaag hebben de kinderen daarin een bijzondere rol. Is dat nou nodig? Is dat waardevol, of is het maar nix?

Het wonder van het leven wordt zichtbaar in het kleine. De tegeltjeswaarheid "Wie het kleine niet eert, is het grote niet waard" gaat volledig op. De kwetsbaarheid van de kleine mensen elders in deze wereld, is de kwetsbaarheid van ons, van onze kleinen en van ons groten.

In het avondmaal is het Christus zelf, die in alle kleinheid en kwetsbaarheid, zichzelf geeft.

En het enige wat jij of u hoeft te doen, is dit wonder te willen zien. En om straks te komen met lege handen, hoe rijk je ook bent. Misschien wordt God wel veel meer zichtbaar in het kleine, in de kleine mensen. Wat wij allemaal formeren, zo zegt Genesis, dat is vaak niet zo best.

En met hetzelfde verhaal in gedachten: Hoe slecht een mens ook is, welk kwaad hem ook treft, God houdt zijn verbond. In Jezus werd dat verbond ook waar- en werkelijkheid, in Jezus kreeg God zelf een gezicht.

Het wonder van 15 cent. Het gaat natuurlijk niet alleen om geld, 15 cent is zo gegeven. Het gaat om het wonder van het kleine te willen zien. Het wonder van het leven, het wonder ook van onze overvloed. Het wonder ook om in dat wat wij als waardeloos of te gering aan de kant schuiven, toch ook een schat te zien. Om te steeds meer te leren leven van verwondering.

Een klein stukje brood, haast niets. Een slokje wijn of druivensap. Je vult je maag er echt niet mee, maar je hart loopt over. Wat een liefde, wat een wonder. Helpen we dan mee het wonder waar te laten worden? Wij zijn immers allemaal diakenen, dienaren van een en dezelfde Heer. Onder dezelfde hemel, geborgen onder Gods regenboog van trouw en liefde.

In de naam van de vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.